

– Minden ember vagy inkább minden költő ilyen jól ismeri a Szentföldet és a Szentírást Izraelben?

– Nem hiszem. Személyes szerencsém, hogy jóval előbb ismertem és szerettem mind a kettőt, mint ahogy verset kezdtem írni. Sőt, talán hogy költő lettem, az e két dolognak a szintézise:

*„Íme kévéket kötünk
tánc bizsereg a testekben.
Minden kéve lábon áll már
csak az enyém vár szétesetten.
Ezért teremtett nékem cserébe
álom-királyságot az Isten.”*

(Jákov Gát fordítása)

– Anadad, kedves... Te álmodz engem, vagy én téged, vagy mindketten, hogy itt a Szentföldön vagyunk? Engedje meg ezt a játékos kérdést egy magyar költő, Szabó Lőrinc egyik verse alapján.

– Ha a „bennszülött” álmodik, hogyan álmódhatna a vendég. Most éppen azt, hogy fölnyitott egy szabárt, egy kaktuszt...

– Láttam, sőt ettem is ebből a kívülről szúros, de belül finom édes gyümölcséből a kaktusznak...

– Nahát, így hívják a bennszülötteket nálunk. Ilyenek vagyunk, de lehet-e másfajta egy sivatagi ember?

A nagyszüleim... Furcsa, de megint ők jutnak eszembe. Ha hallgattak bennünket, azt hiszem, most boldogok.

Dobos Marianne

ANADAD ELDÁN

Áldozat

*Magasságokból hívta a hang
mélységekből felelt:
engem
fogadj fiadnak
egyetlenednek
akit szerettél.*

*És fölkelte és megnyergelte szívét.
Redők vésődtek szája köré
s kezeit vitte.*

*Mikor fia szólt utána:
apa, térj vissza
még látta egyre távolodóban
a meztelen vakító testet
mint lángoló kést
s a fák koronájában felcsapó tüzet
míg leroskadt*

*meghajszolt apa
ki megvénült álmában.*

(Jákov Gát fordítása)